

DE ACELAȘI AUTOR

Romane:

- Ochii întunericului
- În puterea nopții
- Trăiește noaptea
 - Chipul
 - Invazia
- Unicul supraviețuitor
 - Soțul
- Speranța de viață

Seria Jane Hawk

- Zona Invizibilă
- Camera Șoaptelor

Seria Odd Thomas

- Odd Thomas
- Noaptea lui Odd

Seria Frankenstein

- Fiul rătăcitor
- Orașul nopții

DEAN KOONTZ

Scara strâmbă

Cartea a treia din seria JANE HAWK

PARTEA ÎNTÂI

Nicăieri în siguranță

La ora șapte în noaptea aceea de martie, în timpul unei lploi intense dar lipsită de fulgere, care bubuia la fel de tare ca o orchestră de tobe, Sara Holdsteck părăsi, în sfârșit, birourile Paradise Real Estate, cu servieta în mâna stângă, cu poșeta deschisă atârnată pe umărul stâng și cu mâna dreaptă liberă ca să poată să scoțoească după arma ascunsă în poșetă. Se urcă în mașina ei Ford Explorer, își trase pe spate gluga pelerinei de pe care se scurgea apa de ploaie și porni spre casă pe străzile familiare din suburbii, peste care vremea nesuferită aruncase o beznă apocaliptică, potrivită cu starea ei. Nu era pentru prima dată, în ultimii doi ani, când simțea că, undeva în fața ei, realitatea însăși începea să se degradeze, dispărea, așa că ea se îndrepta spre marginea fărâmițată a unei prăpăstii, cu nimic altceva dedesubt în afară de un abis întunecat, fără fund. Acele argintii de ploaie străpungeau

bezna, misterios și amenințător. Orice vehicul care o urmărea mai mult de trei cvartale îi trezea bănuielei.

Pistolul Springfield Armory Champion .45 ACP se afla în poșeta deschisă, așezată deasupra servietei, la îndemână pe scaunul pasagerului. La început, nu-și dorise o armă de un calibru atât de mare, dar în cele din urmă realizase că nicio altă armă mai mică nu ar fi fost mai de încredere pentru a opri un agresor. Își petrecuse multe ore în poligonul de tragere ca să învețe să controleze reculul armei.

Pe vremuri locuise într-o comunitate izolată, cu paznici permanenți, într-o locuință cumpărată de o mie o sută de metri pătrați cu vedere la Oceanul Pacific. Acum deținea o casă de un sfert din dimensiunea aceleia, la care se adăuga o ipotecă serioasă, într-un cartier fără paznici, fără porți și fără priveliște. Începuse cu puțini bani și până la vârsta de patruzeci de ani își clădise o avere modestă, ca agent imobiliar, broker și investitor expert, în California de Sud – dar mare parte din ea îi fusese luată până la patruzeci și doi de ani.

La patruzeci și patru de ani, deși amărâtă, era, oricum, recunoscătoare că nu rămăsese fără niciun ban. Pentru că își mai croise o dată, cu greu, drum spre vârful societății, îi rămăseseră suficiente active ca să înceapă să se cațere din nou. De data aceasta nu va mai face greșeala care o dusese la ruină; nu se va mai mărita.

Pe strada pe care locuia Sara, potopul furtunii copleșise canalizarea și formase bălți superficiale în toate locurile în care pavajul se lăsase. Fordul ei ridica aripi de apă, într-o impresie falsă de zbor magic. Reduse viteza și viră pe aleea casei sale. La unele dintre ferestre străluceau lumini, controlate de un program de casă inteligentă care, la căderea nopții și în absența ei, crea iluzia că locuința este ocupată și că există activitate. Deschise ușa de la garaj din telecomandă

și, în timp ce aceasta rula pe ghidaje, își puse poșeta deschisă în poală. Conduse în interiorul garajului, în timp ce răpăitul ploii pe acoperișul mașinii se domolea și piuitul electronic de întâmpinare al sistemului de alarmă îi inspira un sentiment de securitate mai mare decât orice simțise de când pornise spre muncă, în dimineața aceea.

Nu opri motorul. Cu ușile de la mașină încă încuiate, apăsă piciorul stâng pe frână, cu piciorul drept așezat deasupra accelerației, și puse schimbătorul de viteze în marșarier. Folosi din nou telecomanda și privi alternativ în oglinzile retrovizoare ale marelui SUV cum cobora ușa segmentată a garajului. Dacă cineva încerca să se strecoare pe sub ea, senzorul de mișcare detecta intrusul și, ca măsură de precauție, ridica ușa. Dacă se întâmpla așa ceva, în clipa în care ușa s-ar ridica peste nivelul tavanului mașinii, ea va lua piciorul de pe frână, va apăsa accelerația și va porni în viteză, cu spatele, pe alee și în stradă.

Cu puțin noroc ar putea să fie suficient de rapidă să scape de orice nenorocit care ar fi venit după ea.

Șina de la partea inferioară a ușii lovi cimentul cu un sunet înfundat. Era singură în garaj.

Puse schimbătorul de viteze în poziția de parcare, trase frâna de mână, opri motorul și ieși din mașină. Mirosul de gaze de eșapament se simțea în aer. De pe Ford se scurgeau ultimele picături de ploaie în timp ce motorul se răcea.

După ce descuie ușa care dădea spre locuință, intră în spălătorie, se întoarse spre tastatură și introduse codul de securitate din patru cifre care dezactiva sistemul de alarmă. Imediat schimbă pe modul „acasă”, care activa doar senzorii de la uși și ferestre, permițându-i să se miște liber în interiorul locuinței.

Își agăță haina de ploaie în cuier, lăsând apa să se scurgă pe podeaua de gresie. Cu poșeta pe umărul stâng, cu servieta în mână dreaptă, deschise ușa dinspre interior a spălătoriei și intră în bucătărie, înțelegând, o clipă prea târziu, că aerul era înmiresmat de aromă de cafea proaspăt făcută.

Un străin cu un pistol stătea în picioare la masa din bucătărie, pe care odihneau o cană de cafea și exemplarul Sarei din *Los Angeles Times* din acea dimineață, cu titlul pe prima pagină: „JANE HAWK ACUZATĂ DE SPIONAJ, TRĂDARE, CRIMĂ”. Țeava armei se prelungea cu un amortizor, cu gura țevii la fel de întunecată ca o gaură neagră care făcea legătura dintre universul acesta și un altul.

Sara înțepeni, șocată nu doar de faptul că locuința îi fusese violată, în ciuda măsurilor de precauție, dar și pentru că intrusul era o femeie.

Avea în jur de douăzeci și ceva de ani, cu părul negru cu cărare pe mijloc și tras pe după urechi, cu ochi la fel de negri și pătrunzători ca gura țevii armei sale, fără machiaj sau ruj de buze – și fără să aibă nevoie de așa ceva –, cu ochelari cu ramă subțire, îmbrăcată într-un pardesiu sport, negru, cu tricou alb și blugi negri. Arăta gravă și totuși frumoasă și, cumva, nepământeană, de parcă Moartea suferise o schimbare de imagine și își dezvăluise, în sfârșit, sexul adevărat.

– N-am venit aici ca să-ți fac rău, spuse intrusa. Doar am nevoie de niște informații. Dar, mai întâi, așază poșeta pe tejghea și nu băga mâna după arma care se află în interior.

Deși Sara bănuia că ar fi o prostie să încerce să o păcălească pe această femeie, se auzi spunând:

– Oricine ai fi, eu nu sunt ca tine. Sunt doar un agent imobiliar. Nu am o armă.

Străina spuse:

– Cu doi ani în urmă ai cumpărat un Springfield Armory Super Tuned Champion, cu cătare fixă Novak, cu extractor și ejector polizate, cu încărcător și siguranță extinsă King. L-ai comandat cu trăgaci de tipul A1, reglat cu precizie pentru o apăsare de două kilograme și ai cerut ca arma să fie finisată pentru purtare, cu toate muchiile și colțurile rotunjite, ca să nu se agate, în cazul în care ar trebui să o scoți rapid. Probabil că ai făcut cercetări serioase ca să inventezi o asemenea comandă. Și probabil că ți-ai petrecut mult timp în poligon, ca să înveți cum să mânuiești arma, pentru că ai aplicat și ai primit un permis de portarmă pentru armă ascunsă.

Sara își puse poșeta pe tejghea.

– Și servieta, o îndrumă individă. Nici să nu-ți treacă prin cap să o arunci spre mine.

Când făcu așa cum i se spusese, privirea Sarei căzu pe un sertar din apropiere, în care se aflau tacâmuri, inclusiv un cuțit de bucătar franțuzesc și un satâr.

– Dacă nu ești campioană la aruncarea cuțitelor, spuse străina, nu vei fi niciodată suficient de rapidă ca să le folosești. Nu m-ai auzit când ți-am spus că nu intenționez să-ți fac rău?

Sara se întoarse dinspre sertarul cu tacâmuri.

– Ba da, am auzit. Dar nu te cred.

Femeia o privi pentru o clipă în tăcere, apoi spuse:

– Dacă ești atât de deșteaptă pe cât cred eu că ești, vei deveni mai drăguță cu mine. Dacă nu ești suficient de deșteaptă, treaba asta va deveni foarte urâtă, deși nu e nevoie. Ia loc la masă.

– Ce ar fi dacă aș pleca, pur și simplu?

– Atunci ar trebui să te rănesc puțin, până la urmă. Dar asta ar fi doar din cauza ta.

Figura străinei – tăria trăsăturilor, claritatea liniilor, rafiamentul – era de o puritate celtică, asemenea oricărei figuri

din Scoția sau Irlanda. Dar ochii aceia, atât de negri încât irisul și pupila nu se deosebeau, păreau să aparțină unui alt chip. Contrastul era, cumva, neliniștitor, de parcă fața ar fi fost o mască, iar fiecare expresie, lipsită de sinceritate, în timp ce adevărul care ar fi putut să fie citit în ochii ei rămânea ascuns în întunecimea acestora.

Deși Sara își promisese că nu se va mai lăsa intimidată vreodată de cineva, după o scurtă confruntare din priviri, se așeză unde i se spusese.

2

Nemișcarea tropicală a furtunii cedă în fața unui vânt brusc, care aruncă rafale de ploaie peste ferestre.

Jane Hawk se așeză în fața Sarei Holdsteck și își puse pistolul Heckler & Koch .45 Compact pe masa din bucătărie. Sara părea îngrijorată, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere prin câte trecuse în ultimii doi ani. Îngrijorată, dar nu învinsă. Jane era familiarizată cu această stare.

– Springfield Champion al tău este o armă drăguță, Sara. Dar nu-l purta în poșetă. Schimbă-ți stilul de îmbrăcăminte. Deprinde obișnuința de a purta o haină sport. Poartă arma într-un toc de umăr, ascuns, de unde poți să o scoți rapid.

– Urăsc armele. Pentru mine a fost un pas important chiar și să-mi cumpăr una.

– Înțeleg. Dar, oricum, treci la un toc de umăr. Și fii mai realistă în legătură cu sistemele de securitate, de genul celui pe care l-ai instalat aici.

Rafalele de vânt loveau cu putere în geamuri, neliniștind-o pe Sara, așa că ea privea spre fiecare dintre cele două ferestre ale bucătăriei de parcă s-ar fi așteptat să vadă vreo figură inumană, invocată de furtună.

Își întoarse atenția spre Jane și spuse:

– Să fiu realistă în legătură cu sistemul meu de securitate? Ce înseamnă asta?

– Știi că toate companiile de securitate din orice oraș sau regiune folosesc aceeași stație centrală pentru monitorizarea sistemelor pe care le instalează?

– Credeam că fiecare companie își monitorizează sistemele proprii.

– Nu e cazul. Și anumite agenții guvernamentale au porțițe secrete – practic ilegale – spre toate aceste stații centralizate din toată țara. Înțelegi ce vreau să spun prin „porțițe secrete“?

– O cale spre computerele companiei, despre care compania nu are habar.

– Am folosit o astfel de porțiță pentru furnizorul sistemului tău de securitate și-am reconfigurat contul. Am aflat unde se află tastaturile și senzorii tăi de mișcare, parola pe care o folosești când declanșezi alarma din greșeală și suni să anulezi, localizarea bateriilor care alimentează sistemul în cazul unei pene de curent. Chestii utile pe care ar putea să le afle orice răufăcător. Totuși, tot ar mai avea nevoie de codul de patru cifre pentru dezactivarea sistemului.

Două cuvinte aduseră, cu întârziere, o grimasă pe fața Sarei.

– Agenții guvernamentale? M-am săturat de ele. Pentru care lucrezi?

– Pentru niciuna. Nu mai lucrez. Sara, compania de securitate nu ar trebui să cunoască acel cod de dezactivare. Este un lucru pe care ar trebui să-l știe doar proprietarul casei. Ar trebui să îl programezi singură, cu ajutorul tastaturii principale. Dar, asemenea multor altor persoane, n-ai vrut să te obosești să urmezi instrucțiunile din manual, așa că i-ai cerut celui care ți-a instalat alarma să o programeze pentru tine. Ceea ce el a făcut. Și a menționat asta în fișierul contului tău. Unde am găsit-o eu.

Pe măsură ce greutatea propriei greșeli se abătea asupra ei, Sara se scufundă în scaun.

– Am trăit în defensivă multă vreme, dar nu am pretenția că sunt perfectă.

– Poate că trebuie să fii mai bună, dar nu trebuie să fii perfectă. Doar nebunii sunt perfecți, în paranoia lor.

– Uneori mă gândesc că deja am înnebunit pe jumătate, din cauza modului în care trăiesc. Vreau să spun că cele mai rele lucruri s-au întâmplat cu mai mult de doi ani în urmă. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic.

– Dar, în sinea ta, știi... în orice clipă el ar putea să decidă că ești o problemă care trebuie rezolvată.

Sara aruncă, din nou, o privire spre ferestre.

– Ai prefera să lași jaluzelele? întrebă Jane.

– Întotdeauna fac asta, când vin acasă, după lăsarea întinericului.

– Fă-o. Apoi așază-te la loc.

După ce închise obloanele, Sara reveni în scaunul ei.

Jane spuse:

– Am intrat aici folosind un pistol automat pentru incuitori, care se presupune că nu este vândut decât poliției. Am oprit alarma folosind codul tău, am trecut-o în modul de locuit și m-am așezat să te aștept.

– Voi schimba codul eu însămi. Dar tu cine ești?

În loc să-i răspundă, Jane spuse:

– Te aflai în vârful lumii, vânzând case de lux, al naibii de bună la treaba asta, fără să ai niciodată vreo plângere de la vreun client. Apoi, brusc, ai fost lovită de trei procese publice, toate în numai două săptămâni, care pretindeau că te ocupi de afaceri frauduloase.

– Acuzațiile nu erau adevărate.

– Sunt conștientă de asta. Apoi a urmat un audit, aparent fără legătură, din partea fiscoi. Dar nu un audit obișnuit. Ci unul pornit de la presupunerea că ai intenții ilegale, care presupunea că ai activități frauduloase.

Amintirile îi declanșară o indignare care o făcu pe Sara să se îndrepte în scaun.

– Agenții de la fisc care au venit să scoțoască prin dosarele mele erau înarmați. De parcă eram un terorist periculos.

– Auditorii înarmați nu ar trebui să-și fluture armele.

– Ei bine, ei au vrut să fie al naibii de siguri că știam că sunt înarmați.

– Ca să te intimideze.

Sara se încruntă de parcă se concentra mai intens asupra feței lui Jane.

– Te cunosc de undeva? Ne-am mai întâlnit?

– Nu are importanță, Sara. Ceea ce contează este că eu îi disprețuiesc pe aceiași oameni pe care îi urăști și tu.

– Și cine ar fi aceștia?

Jane scoase dintr-un buzunar al jachetei o fotografie a lui Simon Yegg și o aruncă peste masă, de parcă ar fi jucat cărți.

– Soțul meu, spuse Sara. Fostul meu soț. Rahatul depravat. Eu știu de ce îl urăsc, dar tu?

– Din cauza anturajului său. Vreau să mă folosesc de el ca să ajung la ei. Între timp, pot să-l fac să-i pară foarte rău că ți-a făcut ceea ce ți-a făcut. Pot să-l umilesc.

3

Tanuja Shukla stătea în picioare, în curtea din față, în ploaie și întuneric, udă leoarcă, înfrigurată, singură și sălbatic de fericită, atunci când sosiră asasinii, deși ea nu înțelese imediat, desigur, că erau asasini.

În vârstă de douăzeci și cinci de ani și foarte creativă, încă de când era copil, Tanuja scria o nuvelă în care atmosfera unei nopți întunecate și ploioase reprezenta nu doar contextul acțiunii, ci și o metaforă a singurătății și frământării spirituale. Întâi privise potopul de la fereastra biroului ei de la etaj, apoi experimentase în mod concret această dezlănțuire a naturii, considerând a fi cel mai bun mod de a percepe tot ce putea să simtă personajul ei principal în timpul unei lungi călătorii pe jos, prin ploaie. Alți scriitori de ficțiune considerau că nu este necesar să te documentezi prea mult, dar Tanuja credea că o bază reală trebuia să furnizeze structura pe care se așezau invențiile unui scriitor – fantezia – și că cele două trebuie să fie legate în chingile precise ale realității și ale detaliilor bine studiate.

Fratele ei gemăn, Sanjay, care era cu două minute mai tânăr ca Tanuja și mult mai sarcastic, îi spusese:

– Nu-ți face griji. Când vei muri de pneumonie, voi termina eu de scris povestea și ultimele pagini vor fi cele mai reușite.

Blugii și tricoul negru al Tanujei erau îmbibate de apă, lipindu-se de corpul ei și îngreunându-l, dar, ulterior, părând să se dizolve, astfel încât se simțea de parcă era dezbrăcată, cu excepția tenișilor ei albaștri, goală în ploaie, vulnerabilă și singură, exact așa cum se simțea personajul nuvelei ei. În timp ce memora detaliile fizice ale acestei experiențe, pentru a le folosi mai târziu, era mai mulțumită decât fusese pe parcursul întregii zile.

Casa se înălța la capătul unui drum cu două benzi, pe un teren de un hectar și jumătate, pe dealurile estice ale ținutului cailor din Orange County, deși aceștia nu mai existau de mult în această zonă. Un gard din scânduri, împletit cu sârmă, vopsit în alb, înconjura proprietatea. La șaizeci sau șaptezeci de metri în vestul casei, o poartă confecționată din aceleași materiale bloca accesul pe aleea lungă.

Furtuna răpăia pe pământ și zornăia ca într-un joc nesfârșit de zaruri care se rostogoleau pe asfalt și asupra stejarului din apropiere, bătrân de o sută de ani. Frunzele ovale ale acestuia erau fiecare o coardă pe care ploaia cânta, într-un cor de șoapte ca mugetul unei mulțimi îndepărtate, acoperind sunetul motorului unei mașini care se apropia.

Deoarece casa Shukla era ultima locuință înainte ca drumul de asfalt să se termine într-o buclă, luminile care se apropiau dinspre sud îi treziră curiozitatea Tanujei. Nu aștepta niciun vizitator. În obscuritate, mijlocul de transport aparent tăcut părea să fie susținut pe creasta unui val de ceață care se rostogolea peste asfalt, cu farurile care urmăreau turme de umbre care zburau peste copacii de eucalipt, de pe partea îndepărtată a drumului cu două benzi.